

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Memòria

Julian Barnes ha tornat a Barcelona en ocasió de les traduccions al català i al castellà de la seva darrera novel·la, *L'única història*. En una conversa amb els seus devots lectors, Barnes, sempre suau en les formes i penetrant en les idees, va recordar les curioses discrepàncies que ell i el seu germà mantenen sobre la tècnica contundent amb la qual el seu avi decapitava els pollastres. L'avi utilitzava una sola tècnica, però els nets en feien descripcions ben diferents. A les darreres novel·les, Julian Barnes dona voltes a la qüestió de la memòria i la veritat. En aquest cas, en relació amb l'experiència de l'amor. Les primeres impressions es compliquen quan s'ha acumulat experiència en la meteorologia variable del cor. El protagonista escriu en un dietari que "És millor haver estimat i perdut, que no pas no haver estimat mai" (un eco del protagonista d'*Els morts* de James Joyce), però després ho ratlla, i passen anys i ho torna a escriure, i passa més temps i ho tornar

La força de la narrativa de Julian Barnes rau en la manera dolorosa i tendra de portar-la a la pràctica en cada nova entrega

a ratllar. El dilema és recurrent i es pot plantejar en aquests termes: "Què preferiríeu: estimar molt i patir molt, o estimar poc i patir poc?" Costa fer balanç de la pròpia vida quan ja no té remei. Les indagacions de Barnes apunten sempre a les interconnexions entre temps, memòria i identitat. Amb els anys, un accepta aquesta afirmació inquietant: els joves imaginen futurs que no seran i els vells imaginen passats que no van ser. L'obra de Barnes suggereix que el temps no és un fixador. El temps, si de cas, és un dissolvent. A Barcelona, l'escriptor va recordar que, de jove, donava per fet que la memòria era una calaixera. Quan volia acudir a un record el treia del calaix i ja està. Ara, obre el calaix i se'l troba buit o alarmantment desordenat. En un conte seu, *Homenatge a Hemingway*, el narrador –un professor de literatura– fa aquesta afirmació: "Els grans escriptors entenen les debilitats." Julian Barnes té aquesta competència demostrada. La força de la seva narrativa rau en la manera dolorosa i tendra amb què sap portar-la a la pràctica en cada nova entrega.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Un pardal

Em trobava llegint *Creix un arbre a Brooklyn*, una novel·la fantàstica, quan vaig sentir uns copets. Vaig alçar el cap per saber-ne l'origen. Potser un estremiment dels radiadors de la calefacció? A la primavera les persones no sabem si sortir al carrer amb abríc o sense i els radiadors, obeint el termòstat indecís, no saben si engegar-se o apagar-se. Vaig tornar a la novel·la. És de Betty Smith, una autora americana de principi del XX de la qual no havia sentit parlar. La meua cultura novel·lística és molt limitada. És la història de superació d'una nena pobra i raonablement feliç al sector de Nova York on creix. Abandonarà Brooklyn al final? Vol i dol. Queda en una incògnita. Els copets es van tornar a sentir. Aquesta vegada em vaig alçar tot jo. Un pardal que s'havia situat en un llistó de la porta del balcó que des de la meua posició no podia veure feia percutir el bec en el vidre. Me'l vaig quedar mirant. Era molt petit. Diria que acabat de sortir del niu. De quin niu? Com que no se sabia girar, pretenia travessar vidre que no comprenia. Què havia de fer, jo? La porta té dos

“Es va posar en un llistó de la finestra i percutia el vidre amb el bec

batents. Obrir-ne un perquè s'espantés i fugís? Agafar-lo amb la mà i dirigir-lo cap a la posició correcta? Com s'agafa un pardal? Vaig quedar aclaparat. No sabia agafar un pardal. Ni un pardal ni cap ocell. Era un pardal? El senyor Batlle, un amic que ja ho havia estat del pare –una amistat heretada, en dic–, i que ara està molt immobilitzat a casa perquè va cap als cent anys, sempre trobava un dia de primavera per venir-me a anunciar que havien arribat les orenetes. M'agafava i em conduïa al davant d'una casa de tres carers més amunt al ràfec de la qual penjava un niu que acabava de rebre els

inquilins. El meu ocell no era una oreneta. Tampoc un estornell. Els plàtans del meu carrer –divendres els en parlava– havien acollit molts estornells tot l'any. Són grossos, sorollosos, negres i bruts. Es van convertir en una plaga insalubre i l'Ajuntament va actuar esporgant cada tardor els branquillons on es posaven. El vespre de l'esporgada arribaven en massa, i quan veien desapareguts els branquillons giraven cua xisclant com desesperats. Els primers anys, tornaven quan els arbres havien tret fulla. Cansats, però, de veure's desnonats amb insistència periòdica van decidir buscar arbres llunyans més acollidors.

M'havien explicat que abans dels estornells els arbres del carrer eren en exclusiva dels pardals. Els estornells els van fer fora. Aquest pardal de la meua finestra –era un pardal–, venia a veure si podia tornar a la llar ancestral? Van esporgar els arbres fa un mes. Ara els esporguen a l'hivern, i endarrereixen la primavera. No hi ha branquillons per a cap volador en tot l'any. El pardal que em va interrompre la lectura va poder girar-se i anar-se'n.